

Certamen Literari

El Certamen Literari de Relat Breu de Santa Eulàlia ha arribat enguany a la seva quarta edició amb un total de 44 obres participants: 15 de la categoria juvenil i 29 d'adults.

El tema dels relats ha estat "l'aigua", tenint en compte que el 2013 ha estat declarat per l'ONU "Any Internacional de Cooperació en l'Esfera de l'Aigua".

Les obres premiades han estat les següents:

En categoria A, participants entre 12 i 18 anys, el relat guanyador ha estat "Un llarg Viatge" de Mariona Relats Molins. El segon premi, "Nil" de l'autora Alba Nogueres i tercer premi "La meua lluita" de Claudia López Alcázar.

En categoria B, participants majors de 18 anys, el primer premi ha estat "El Cinto de l'aigua" de l'autor Arnau Queralt Bassa, el segon premi "La passió tal com raja" de Rosa Maria Alonso Garcia i el tercer premi "Sota el pont" d'Anna Coll Freixanet.

Com cada any compartim els relats guanyadors amb els lectors de "Ronçana".

Cordialment.

Belén Martínez

Un llarg viatge

Autor: Mariona Relats Molins

Avui no he d'esquivar gaires llamps ni trons. Amb el temps, he après a deixar-me anar. Les alçades ja no se'm fan tan feixugues i, a més a més, només noto un impuls suau. Aquest capvespre em vesteixo delicadament per no desentonar en aquest ruixat de primavera. El sol s'està ponent i s'amaga rere el Tagamanent.

Estic marejada, però ho dissimulo regalimant per una finestra i esbossant el meu petit rastre. Repico amb les meves companyes deixant anar dolços sons, però insistents. De sobte, interrompo un petó d'imprevist i em barrejo amb llàgrimes salades d'emoció. Finalment, caic deixant olor de terra mullada i baixo a gran velocitat pel saltant de Sant Miquel fent tombarelles i giragonses fins aclucar els ulls, baldada. M'acaronen la pell d'una carpa i em desperto tenint la sensació que he tornat a pujar als núvols. Tot és fosc i ja no veig res. Em barrejo amb les que són com jo i pràcticament formem un únic cos. Reposem, però alhora, seguim viatjant.

Esquivant un revolt i vorejant la riba despunten els primers raigs de llum d'un nou dia que comencen a il·luminar el nostre no res i observo que els Cingles cada cop em són més llunyans.

Veig que s'acosta un avi amb el seu nét que ha de córrer per atrapar-lo. El nen és ben a prop nostre, es descalça i noto els seus ditets suaus; em deixo agafar per les seves mans d'infant, però de seguida i abans de convertir-me en esquitx, rodolo cap allà on sé que estaré més bé. M'adono que he perdut aquelles amb qui anava i decideixo avançar a pas veloç. Veig bicicletes passejant sota l'ombra dels arbres i de tant en tant ensopego amb alguna deixalla trista que algú no ha sabut tirar al seu lloc.

Estic cansada, però tinc por de despertar-me engabiada en una ampolla d'aigua mineral on ja he estat altres vegades. La vida allà és molt més avorrida i sempre em dic que no hi tornaré. En canvi, cada cop que baixo de les alçades, des d'on ho veig tot, tinc l'oportunitat de començar un nou trajecte, noves experiències, nous racons, nous companys, però sempre jo en estat pur.

Per fi torno a baixar tranquil·la per aquest riu que m'arrossega. Espio una parella que s'estira vora l'herba, s'estima, es fa petons i jo, a una distància prudent i discreta, me'ls miro de reüll una mica gelosa. Un tros més enllà i deixant-los intimitat, una família estén unes estovalles i es prepara per fer un berenar ben casolà. El pare els diu que no deixin res a terra i la mare ja prepara la bossa de les deixalles. Ells també creuen que entre tots hem de cuidar amb tendresa el nostre món.

Despistada com sempre, topo contra una pedrota que em fa rodolar el cap. Ara sí que m'he fet mal! Una llissa molt amable m'ofereix el seu dors i jo m'hi agafo tan fort com puc. Em diu que ja queda poc perquè tot es comenci a fer gran. Entenc que fa temps que hem deixat enrere la vall i que d'aquí poc ens barrejarem amb aigües que vénen d'un altre lloc.

Em sento desorientada i no sé ben bé cap on anar, però tot em porta cap aquest immens Mediterrani que decideixo tastar amb gust de llibertat.